

စိုးစိုးစာပေ

မြန်မာ့လူသမား

လုံးချင်းစာပေ

မာန်မိမိရား

၂၀၀၈

"ဟော ... သူသတိရ လာပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ မျက်ခွံလေးတွေ လှုပ် လာပြီ"

"မင်းထန် ... မင်းထန်"

နားထဲမှာ စကားသံ တိုးသဲ့သဲ့များ နှင့်အတူ မင်းထန်ဆိုသည့် ခေါ်သံ ကိုပါ သူ ကြားနေရ၏။ လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို အားယူကာ ဖွင့် ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မရ။ နှုတ်မှ လည်း စကားများ စွာ ပြောချင်နေ၏ ။

ပထမဆုံး သူမေးချင်တာ သူဘယ်ကို ရောက်နေသလဲဆိုတာ။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားက ဘာမှ မေးလို့ မရအောင် အာစေး ထည့်ထားသ လို လေးလံနေသည် ။ အို... သူ့နှုတ်ဖျားမှ မဟုတ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲကာ မွန်းကြပ်နေသည် ။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာပေါ် ငုံ့မိုးကပ်လျက် ကြင်နာ နွေးထွေးသော အသံဖြင့် ...

"မင်းထန် ... မင်းထန်"

နူးညံ့ချိုသာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အသံက နားထဲ တိုးဝ င်လာ၏။

ထိုအသံမျိုးက သူနှင့် ရင်းနှီးသယောင် ရှိပေမဲ့ ရုတ်တရက် သူ ဦးနှောက်များက ဘယ်သူမှန်း စဉ်းစားလို့ မရ။ ထို့ကြောင့် လေးလံနေ သော မျက်လုံးများကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ အားယူ ဖွင့်ကြည့်ခိုက် ...

"ဟော ... ထန် သတိရပြီနော်"

"အကြင်နာ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ထန်ရယ်"

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် နူးညံ့တိုးလျှော့
ပြောလာသော ကြည်လင် သန့်စင်သော မျက်နှာလှလှလေး တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရခိုက် သူ့အသိတွေ ဝင်းခနဲ လက်လျက်

"အကြင်နာမြတ်နိုး"

သူ့နှုတ်မှ ထိုအမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ဖြစ်သွားတော့ မိန်းမလှလေး
က ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ သူ့ကို အားပါးတရ ပြုံးပြလျက် ...

"ဟုတ်တယ် ထန်၊ တို့ က အကြင်နာမြတ်နိုးပဲ၊ ထန် မှတ်မိတယ်နော်
၊ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ထန်ရယ်"

"ထန် ခုလို ပြန်သတိမှ ရပျဲမလားလို့ အားလုံး စိတ်ပူနေကြတာ"

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း များ စွာဖြင့် ဝမ်းသာစွာ ပြောနေသော အကြင်နာ
မြတ်နိုးကို သူ တွေဝေစွာ ငေးမောကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အပြေး
အလွှား စဉ်းစား၏။

ခုနက သူ့ကို ခေါ်လိုက်တာ မင်းထန်ဆိုပါလား။ ဟင့်အင်း ဒါဟာ
လွဲမှားမှုတစ်ခုပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ မျက်စိကစားကာ တစ်ချက် အကဲ
ခတ် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

သူ ရောက်နေတာ ဆေးရုံတစ်ခု ပေါ်မှာ ပါလား။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ
ပဲ သူ့ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သတိရသွားလျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိ
မ်စွာဖြင့် သူ့ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသော်

"အကြင်နာ"

"ဟင် ... ဘာလဲ ထန်၊ ထန် ဘာပြောမလို့ လဲဟင်"

"မဟုတ်ဘူး"

ရုတ်တရက် ခေါင်းခါယမ်းလျက် ...

"အကြင်နာ တို့ ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်"

"ထန်လို့ လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ထန်"

"ကိုယ်က ထန် မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ"

"ရှင်"

"ထန် ဘာပြောလိုက်တယ်"

အကြင်နာက အသံတိုးသဲ့သဲ့ကို ရုတ်တရက် မကြားလိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ထပ်မေး၏။ သူက အကြင်နာ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် တိုးလျှသော်လည်း တိကျသော အသံဖြင့် ...

"ကိုယ် မင်းထန် မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ်က မင်းမာန်ပါ"

"အို"

သူ့စကားအဆုံးမှာ အကြင်နာ မျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်လျက် သူ့ကို သနားကရုဏာ မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

"စိတ်ထိန်းပါ မင်းထန်ရယ်၊ မင်းမာန်အတွက် အကြင်နာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်"

"ဘယ်လို အကြင်နာ၊ ဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ထန်၊ မာန် ခုလို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးပါး

သွားတဲ့ အတွက် အကြင်နာတို့ အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်"

"ဘာ ... ဘယ်လို မာန် ဆုံးငြိဟုတ်လား"

အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားလျက် လဲလျောင်းနေရာက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူ ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ပါ။ ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားနေသော သူ့ကို အကြင်နာက အသာထိန်းပွေ့လျက် ...

"စိတ်ကို ထိန်းပါ ထန်ရယ်၊ အခု ထန်အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာသေးတာ မဟုတ်ဘူး "

"ကိုယ် ထန် မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ့်နာမည် မာန်"

"ကိုယ်မသေးဘူး၊ ခု ဆုံးသွားတာ"

"သား"

"ဟင် ... ဖေဖေနဲ့ မေမေ"

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ အခန်းထဲသို့ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ဝင်လာသော မိဘနှစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာစွာဖြင့် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည် ။

"ဖေဖေ ... မေမေ ထန် ဆုံးသွားပြီဆို"

သူ့အမေးစကားကို မိဘနှစ်ပါးက မဖြေဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။ ထို့နောက် သူ့ကို ကြည့်လျက် ...

"စိတ်ကို ထိန်းပါ သားရယ်၊ မာန်အတွက် ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မယ် ဆိုတာ သား သိမှာ ပါကွယ်"

" မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မာန် မသေဘူး၊ သားက မာန်ပါ၊ ခု ... ခုဆုံး

သွားတာ ထန်ပဲ ဖေဖေ၊ မင်းထန်ပါ"

"ထန် ... ထန် ဆုံးသွားတယ်ဆိုလို့ မာန် သိပ်ကို ဝမ်းနည်း ထိခိုက်ရ ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်"

သူ ပြောရင်း မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ၏။

ထန် တကယ် သေပြီဆိုတာ တစ်အူတုံဆင်း အမြှာညီမို့ သူ့ရင်ထဲ မ ချိ။ လှိုက်လှိုက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ နှလုံးသားတွေ နာကျင် ဆို့နင့်သွား ရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက သူ့ကို မင်းထန်လို့ ခေါ်နေကြသည် ။ သူ့ကို ထန်လို့ ပဲ ထင်နေ၍ ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်သည့် ကြားက သူ ‘မင်းထန်’ မဟုတ်ကြောင်း အားတင်း ရှင်းပြနေပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မယုံ။ လက်လည်း မခံကြပါ။ သူ အခုလို ပြောနေတာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လျှောက်ပြော နေသည် ဟု သာ ထင်နေကြသည် ။

သူ့ရှင်းလင်းမှုသည် အချည်းနှီးသာ။ အားကိုးဖွယ်ရာ ဖြစ်သော မိဘ နှစ်ပါး ကိုယ်တိုင်က ‘မင်းထန်’လို့ ထင်မှတ်နေကြပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည် နည်း။

"မာန့်အတွက် မေမေတို့ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ သားက စိတ် ကို ထိန်းမှ ပေါ့ကွယ်၊ သားစိတ်ကို ဒီလောက် မလွှတ်ပစ်ပါနဲ့ သားရယ်"

သူ မျက်ရည်များ ကျလျက်မှ ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါယမ်းရင်း ...

" မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ မာန့် မသေဘူး၊ မေမေတို့ မခွဲ တတ်တော့ဘူးလား၊ အခု သေသွားတာ ထန်ပဲ၊ မာန့် မဟုတ်ဘူး ၊ မာန့် က ကျွန်တော်ပါဗျာ"

"သားရယ်"

သားနားကပ်ထိုင်လာသော မေမေ့လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဝမ်း

နည်းစွာ သူပြောလိုက်သောအခါ မေမေက သူ့ကို ကရုဏာ မျက်လုံးများဖြင့် သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်ကာ သူ့နဖူးမှ ဆံစလေးများကို အသာ သပ်တင်ပေးသည်။ ။

"မေမေ သိပ်ခွဲတတ်တာပေါ့ သားရယ်၊ သားတို့ ညီအစ်ကိုကို မခွဲတတ်မှာ စိုးလို့ ဟောဒီမှာ မေမေကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးထားတဲ့ မင်းထန်ဆိုတဲ့ စာတန်းပါတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို သား ဆွဲထားတယ်လေ"

"ဗျာ"

သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသလို အံ့အားလည်း သင့်သွား၏။ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကို ကမန်းကတန်း ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ဟင်"

မင်းထန်ဆိုသည့် အမည်နှင့် ဆွဲကြိုးလေးက မင်းမာန် လည်ပင်းမှာ လှုပ်ခတ်စွာ တွဲခိုလျက် သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလို။

"မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မဟုတ်ဘူး "

"မာန်က ထန် မဟုတ်ဘူး "

သူ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်၏။

မေမေက မင်းမာန်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျသည် ။ ပြီးတော့ မင်းမာန်လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး အားပေးသလို နှစ်သိမ့် အပြုံးလေး ပြုံးပြသည် ။

"စိတ်ကိုထိန်းပါ သားရယ်၊ သားက မာန်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သား ဆွဲကြိုးလေးက ထန် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သားကိုယ်တိုင် ထန်ဖြစ်နေလို့ သာ သားကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီဆွဲကြိုးလေး ရှိနေတာပေါ့ကွယ်"

သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးမှာ ‘မင်းထန်’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ စာတမ်းလေးက အခိုင်အမာ နေရာယူထားသဖြင့် သူဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဒါဆို သူတကယ်ပဲ ထန်လား။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ မာန်မှ မာန်အစစ်။ ဒါကို သူ့စိတ်ထဲ၊ သူ့အသည်းထဲ၊ သူ့နှလုံးသားထဲက အလိုလို သိနေ၏။ ဒါဆို ဒါဆို ဒီဆွဲကြိုးလေး သူ့လည်ပင်း ရောက်နေတာဟာ ... ။

ထန်ရယ် ... မင်းဟာ သေဆုံးသွားတဲ့ အထိ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးသွားတာ ပါလား။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ လည်ပင်းက ထန်အမည်ပါ ဆွဲပြားလေးကို ကိုင်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့၍ ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ ...

"စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော် သား၊ မာန် ဆုံးသွားပေမဲ့ သားထန် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပဲ မေမေတို့ မှာ စိတ်ကို အားတင်း ကြိုးစားပြီး ဖြေနေရတာပါကွယ်"

"မေမေ ဆက်မပြောပါနဲ့၊ မာန် မသေဘူး၊ မာန် မသေဘူး"

"သား"

သူ့ရှေ့မှာ မာန် ဆုံးသွားပြီဆိုသော စကားသံကို ဆက်လက် မကြားနိုင်သလို နာကြည်းစွာ သူ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ချိန်မှာ ဆရာဝန် ရောက်လာကာ ...

"လူနာ ... သူ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါစေဗျာ"

"ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ထန် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည်

မာန်ပါ"

"မင်းမာန်ပါ ဒေါက်တာ"

ဆရာဝန်က သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးကြည့်လျက် ...

"စိတ်ကို အေးအေးထားပါဗျာ၊ သေခြင်းတရား ဆိုတာ ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမြွှာအစ်ကိုအတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ကိုမင်းထန်"

"ဟင်"

အားလုံးက သူ့ကို 'မင်းထန်' အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထား ကြပြီပဲ။ သူ ကိုယ်တိုင် 'မင်းမာန်' လို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော မေမေကအစ ယုံကြည် လက်ခံပေးမည့်သူ မရှိ။ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါလိမ့်။ သူ့အတွက် အားကိုးစရာ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည် ။ ထိုလူက တခြားသူ မဟုတ်။ မိဖုရားတစ်ယောက်ထဲ ရှိသည် ။

အခု မိဖုရား ဘယ်မှာ လဲ။

"ကျွန်တော် မိဖုရားကို တွေ့ချင်တယ်၊ မိဖုရားကို ခေါ်ပေးပါ"

သူ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် အခန်းထဲမှ လူအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတာ မြင်ရ၏။ မေမေက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လျက် ...

"မိဖုရားက သားကြီးမာန် ဆုံးသွားလို့ သိပ်စိတ်ထိခိုက် နေတယ် ကွယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး သားရယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့မှ ဖြစ်မယ် မေမေ၊ မိဖုရားကို ခေါ်ပေးပါ မေမေရယ်၊ ကျွန်တော် မိဖုရားနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်"

သူ ဆရာဝန် မျက်နှာကို အားကိုးသလို ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာဝန်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ ...

"လူနာ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူတွေ့ချင်တဲ့ လူကို ခေါ်ပေးလိုက်ပါဗျာ"

မေမေ့ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသလို ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်း ကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ ကို ပဝါဖြူတစ်ထည်ဖြင့် တို့ သုတ်လိုက်တာ မြင်ရသည် ။

"သားကြီးကို ဆုံးရှုံးပြီးမှ တော့ မေမေ့သားကို နောက်ထပ် မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့ သားလေးရယ်၊ မေမေ့ကို သနားရင် သားစိတ်ကိုသာ ထိန်းပါဦးကွယ်"

မေမေက သူ့ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကြားက တုန်ရီ တိုးတိတ်စွာ တောင်းပန်စကားကို ဆိုနေပါသည် ။ မေမေ့ကို သနားပေမဲ့ သူ အလျှော့ပေးလို့ မဖြစ်တာ သူပဲသိသည် ။

"ခဏနော် ထန်၊ အကြင်နာ မိဖုရားကို သွားခေါ်လိုက်မယ်"

သူ့မှာ ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘဲ ထန်ဆိုသော ခေါ်သံအောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျသွား၏။ ဒါပေမဲ့ မိဖုရား ရောက်လာရင် အဖြစ်မှန်တွေကို သိသွားမှာ ပါဆိုသည့် အတွေးနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော အကြင်နာ နောက်ကျောပြင်ကိုသာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည် ။ မိဖုရားဆိုတဲ့ သူ့အတွက် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်။

"သားလေး သတိရ လာပြီဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သားကြီးဆီ သွား

လိုက်ဦးမယ်နော် သား၊ သားစိတ်ကို သား သိပ်မလွှတ်ပစ်ပါနဲ့ ကွယ်"

ဆုံးပါးသွားသော သားကြီးအတွက် ပူပင်သောက ရောက်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို သူ့ကြောင့် ထပ်ပြီး အပူမဖြစ်စေလိုပါ။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင် မိဖုရားဆိုတာကို သိနေတော့ ခက်သည် ။ သူတို့ ထင်သလို မင်းထန်မှ မဟုတ်ဘဲ။

"ကျွန်တော်က မေမေ့သား မင်းမာန်ဆိုတာ မေမေ မယုံဘူးပေါ့နော်"

မေမေက သူ့စကားကို မျက်ရည်များ လိမ့်ကျလျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရုံကလွဲပြီး သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ တွေ့တွေလေးငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ။

ထို့နောက် မေမေက တစ်ချက် ရှိုက်ငင်ကာ သူ့နဖူးကို ဖွဖွနမ်းလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်မှာ သူ့အခန်းရှေ့မှာ အကြင်နာ ပေါ်လာသည် ။

အကြင်နာ နောက်မှာ မာန် များ စွာ မျှော်လင့် အားကိုးနေသည့် မိဖုရားကိုယ်တိုင် ပါလာ၏။ ဖြူဝင်း နုဖတ်သန့်စင်နေသော မိဖုရား၏ မျက်နှာလှလှလေးက နွမ်းဖျော့ညှိုးငယ်လျက်။ မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလိုက်၏။ ခေါင်းအငုံ့မှာ မိဖုရား ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို တွေ့လိုက်ရခိုက် သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"မိဖုရား"

မိဖုရား အမည်ကို သူ အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်၏။ အကြင်နာက သူ့နားရောက်လာကာ နွေးထွေးသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

"မိဖုရား ပါ လာပြီ ထန်"

အကြင်နာက သူ့လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း တိုးကျိတ်စွာ သတိပေး၏။

သူ အကြင်နာကို ကျော်၍ မိဖုရားကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့ မိဖုရားက သူ့မျက်နှာကို အလွန် နာကျင်ကြေကွဲသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

"ထန် ... သတိရပြီနော်"

ထန်ဟု မိဖုရားနှုတ်က သူ့အမည်ကို တိကျစွာ ခေါ်လိုက်သံက သူ့ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားကာ မိဖုရားမျက်နှာကို ထိတ်လန့် ချောက်ချားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မိဖုရား သူ့ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲ။

"မိဖုရား"

"ထန်"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်နာမည် ထန် မဟုတ်ဘူး "

ထိုအတွေးဖြင့် သူ ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါယမ်း လိုက်ရင်း ...

"ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်က မာန်ပါ၊ မင်းမာန်လေ"

မိဖုရားက သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်သော၊ သနားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လျက် ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်၏။

"မိဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူး ထန်ရယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ မာန် ဆုံးပါးသွားတဲ့ အတွက် ထန် ဘယ်လောက် ခံစားရမယ်ဆိုတာ မိဖုရား သိပါတယ်၊ မိဖုရား ကိုယ်တိုင်လည်း အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြေနေရသူပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ ထန်က ခုလို စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တာ တွေ့ရတော့ မိဖုရားရင်

တွေ ပွင့်ထွက်ရတော့မတတ် ခံစားရပါတယ် ထန်ရယ်၊ မိဖုရားလေ"

မိဖုရားခမျာ စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုပေါ် မှောက်အပ်ကာ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသည် အထိ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ရှိက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ပုံက သူ့ရင်ကို ဓား နှင့် မွန်းသလို နာကျင်ထိခိုက် သွားစေပါသည်။

"မဟုတ်ဘူး မိဖုရား၊ ခုဆုံးသွားတာ မင်းထန်ပါ၊ ကိုယ်က မင်းမာန် ပါ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ့်ကို မိဖုရား မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်၊ ကိုယ် မင်း မာန်ဆိုတာ မိဖုရား မယုံတော့ဘူးလား ဟင်"

သူ့စကားအဆုံး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းလာလျက် မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ မိဖုရားက သူ မင်းမာန်လို့ ပြောတာကို လက်ခံပုံမရ။ တသိမ့် သိမ့်သာ ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးလျက် ရှိ၍ သူ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လျက် မိ ဖုရား မျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အဖြစ်က ဘယ်လောက် ဆိုးလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူ တစ်ယောက်လုံးကတောင် သူ့ကို မမှတ်မိ မသိရှိ တော့တဲ့ အပြင် သူ့ကို မင်းထန်လို့ သာ ယုံကြည်နေခဲ့လေပြီ။

မိဖုရားက သူ့ကို ငေးစိုက် ကြည့်နေချိန်တွင် သူ အားတင်းလျက် မိဖု ရားကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

"ဒီလို ပြုံးလိုက်ရင် မာန်က သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ မိဖုရားတော့ အိပ်မက်ထဲတောင် မာန်အပြုံးကို စွဲပြီး မက်နေတယ်"

တစ်ချိန်က မိဖုရားပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်အမှတ်ရလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်။ ဟောဒီ လောကမှာ သူဟာ 'မင်းမာန်' ပါလို့ ပြောနိုင်တဲ့ သူ ဟာ 'မိဖုရား' တစ်ယောက်သာ ရှိတာမို့ စိတ်ထဲမှာ အားကိုးတကြီး မျှော် လင့်လျက် သူ မိဖုရား မျက်နှာ လှလှလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

"ဟင်"

မိဖုရားက သူမအချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးပါဟု ဆိုခဲ့သော သူ့အပြုံးများကို ရှောင်လွှဲလျက် အကြင်နာထံ အကြည့်ရောက်သွားကာ အင့်ခနဲ တစ်ချက် ရှိုက်ငိုလိုက်၏။ ပြီးမှ ငိုသံရောစွက်နေသည့် ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးနှင့် တိုးခိုက်သော လေသံလေးဖြင့် ...

"မိဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူး ထန်၊ ထန် အမြွှာအစ်ကို မာန့်အတွက် ထန် ဒီလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မိဖုရား မထင်ခဲ့ဘူး"

"မာန့်အတွက် ထန် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတာပဲ၊ အကြင်နာ ထန်ကို သေချာ ဂရုစိုက်ပြီး ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါ အကြင်နာရယ်"

"မိဖုရား ... မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းချစ်သူ မာန့်ကွ၊ မာန့်ကို မင်း မချစ်တော့ဘူးလား၊ မာန့်ကို မင်း မမှတ်မိဘူးလား မိဖုရားရယ်"

သူ့အသံက နာကျင် ကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် သွေ့ခြောက် အက်ကွဲလျက် ။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ သူတစ်ယောက်လို ရူးသွပ်သွားလျက် မိဖုရားကို ရင်နာစွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည် ။ ထို့အတွက် သူ့ရင်မှာ နောင်တမရ။ အကြင်နာက သူ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လျက် ...

"စိတ်ကိုထိန်းပါ ထန်ရယ်"

"ဘာကို စိတ်ထိန်းရမှာ လဲ၊ ဖယ် သွား၊ ကိုယ် မင်းထန် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်နာမည် မင်းမာန့်၊ ဒါကို မင်းတို့ နားလည်အောင် ဘယ်နှခါ ပြောရမှာ လဲ"

ဒေါသနှင့် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်ကာ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော အကြင်နာလက်ကို ပုတ်ထုတ်လျက် ခံပြင်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည် ။

မိဖုရားက သူဖြစ်သွားသည့် အမှုအရာကို စိတ်မကောင်းသည့် အသွင်ဖြင့် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလျက် မျက်ရည် ပေါက်ပေါက် ကျနေ၏။

"တစ်ချိန်မှာ ဒီလို လွဲမှားမှုတွေ ဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ မာန့်အတွက် မိဖုရားကိုယ်တိုင် မင်းမာန့်လို့ စာတမ်း ဖော်ထားတဲ့ ဟန်းချိန်းလေးကို ပေးခဲ့တာပါ ထန်၊ ခုချိန်ထိလည်း မာန့်လက်မှာ မိဖုရား ပေးခဲ့တဲ့ ဟန်းချိန်းလေး ဝတ်ဆင်ထားဆဲပါပဲ ထန်ရယ်"

"ဟင်"

သူက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သူ့လက်ကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်တော့ မိဖုရား သူ့ကို အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ပေးထားသည့် မာန့်အမည်နှင့် ဟန်းချိန်းလေး မရှိတော့။ သည် ဟန်းချိန်းလေး ကြောင့်လည်း သူ ခုလို ဆေးရုံ ရောက်ခဲ့ရသည် ။ သူ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မိဖုရား မျက်နှာလေးကို ရင်နှင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထိခိုက်စွာ တောင်းပန်သလို ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကိုယ့်လက်မှာ မိဖုရားကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဟန်းချိန်းလေး မရှိတော့တာကလွဲရင် ကိုယ်ဟာ မိဖုရားရဲ့ ချစ်သူ မင်းမာန့်ပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က မိဖုရားရဲ့ ချစ်သူ မင်းမာန့်ပါ"

"မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး "

မိဖုရားက ခေါင်းခါယမ်းလျက် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငို၏။

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ထန်၊ မိဖုရား မာန့်ဆီ သွားပါရစေတော့"

ငိုယိုပြေးထွက်သွားသော ချစ်သူကို သူ ဘာမှ မပြောနိုင်။ ပြောခွင့်လည်း မရ။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေလျက် ဘာလုပ်ရ

မှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ ပဲ မိဖုရားက အခန်းပေါက်နား ရောက်သွား၏။

"ခဏနေပါဦး၊ ခဏလေးနေပါဦး မိဖုရားရယ်"

နင့်သည်း နာကျင်စွာ သူ့ခေါ်သံကြောင့် မိဖုရား၏ ခြေအစုံများ ရပ်တန့်သွားကာ ဆတ်ခနဲ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာသည် ။ သူက နာကျင်ခံခက်နေသော ကွဲအက် မွကြေနေသည့် နှလုံးသားဖြင့် ငိုချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားသော နီရဲသည့် မျက်ဝန်းများ ဖြင့် မိဖုရားမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

"မင်းဟာ အလကား မိန်းမပဲ မိဖုရား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ သက်မဲ့ ပစ္စည်းလေး တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ နှလုံးသားကို နင်းချေလိုက်တာပဲ"

"ချစ်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ ချစ်သူချင်းပဲ သိတယ်၊ ချစ်သူချင်းပဲ နားလည်တယ်၊ ခုတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို သက်မဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ မင်းအချစ်တွေလား မိဖုရား၊ ပြောစမ်းပါ"

သူ့အမေးကို မိဖုရား ဘာတစ်ခုမှ မဖြေနိုင်။ နာကျင် ကြေကွဲနေသော အကြည့်လေးများ ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို တွေတွေဝေဝေလေး ကြည့်ရင်း အင့်ခနဲ တစ်ချက် ရှိုက်ကာ သူ့ရှေ့မှ တအား ပြေးထွက်သွားသည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာ ဘဲ မျက်ရည်များက သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ၏။

ဒီမျက်ရည်တွေဟာ အမြွှာညီ မင်းထန် ဆုံးလို့ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေလား။ ဒါမှ မဟုတ် မင်းထန်ဆိုတဲ့ အမြွှာညီငယ်ကြောင့် မင်းမာန်ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝကြီး တစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျရတဲ့ မျက်ရည်တွေလား ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် မဝေခွဲနိုင်ပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားတွေက နာကျင်စုတ်ပြတ်ကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေ

သွားခဲ့လေပြီ။
